

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἔν. ἔτος.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λικ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0. 45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, κατὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 11*

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ὀκτωβρίου 1904

Ἔτος 26* — Ἀριθ. 42

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Τέλος)

Ἐπέρασαν ὀλίγοι στιγμαί, πρὶν ἅπαντῆσθαι.

— Ἦτον ἀνάγκη νὰ ἔλθω ἐδῶ, εἶπε. Πρέπει, ἐπὶ τέλους νὰ πάρω τὴν μεγάλην ἀπόφασιν, καὶ νὰ ἰδῶ ποία εἶνε ἡ θέλησις τοῦ πατέρα μου. Ἐχω τόσας ἡμέρας ἐδῶ, καὶ δὲν ἐτόλμουσα... δὲν ἐβάσταυσε ἡ καρδίη μου ν' ἀνοίξω μόνη μου τὴν εἰκόνα του.

Δὲν ἐννοοῦσα τίποτε. Τὰ λόγια τῆς Φρόσως ἦσαν αἰνίγματα, — καὶ ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα μάλιστα. Ἡ θέλησις τοῦ πατέρα τῆς... ν' ἀνοίξῃ τὴν εἰκόνα... δὲν εἶχε τὴν κόλμην καὶ τὸ θάρρος... Τί ἤθελε νὰ πῇ μὲ αὐτά;

Τὴν ἐκύτταξα προσεχτικῶς, ἐνῶ ἡ καρδίη μου ἐσφίγγετο ἀπὸ ἀνησυχίαν. Δὲν ἐτόλμουσα κ' ἐγὼ νὰ διατυκώσω καθαρὰ μὲ τὸν νοῦν μου τὴν αἰφνιδίαν σκέψιν πού μου ἤλθε. Μήπως τὸ πρῶν, ὅταν ἔπεσε κ' ἐκτόπησεν εἰς τὸ κεφάλι, εἶχε πάθῃ τίποτε τὸ λογικὸν τῆς...

Εὐτυχῶς ἡ Φρόσω δὲν ἀντελήφθη τὴν προμερᾶν αὐτὴν ἀνησυχίαν μου, — εὐτυχῶς δὲν συννητήθησαν τὰ βλέμματά μας!

— Ναι, Δισποινε, ἐξηκολούθησε νὰ μου λέγῃ. Θέλω νὰ με βοηθήσῃς, νὰ κατεβάσωμὲ τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα μου, καὶ νὰ τὴν ἀνοίξωμὲ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος. Ἔβλεπε μέσα κρυμμένη μία ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα μου γὰρ μένα...

— Ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα σου! — ἐρώναξα ἐγὼ, ἐνῶ διελύοντο ὡς καπνὸς αἱ ἀνυπόστατοι φέβοι μου.

— Μάλιστα... Ἡ μητέρα μου, ὅταν ἀρρώστησε καὶ ἠσθάνθη πῶς ἦτο ἄσχημα, μ' ἐρώναξε καὶ μού το εἶπε, χωρὶς νὰ τ' ἀκούσῃ κανέναν ἄλλον. «Φρόσω, μοῦ εἶπε, ὅταν ἐγὼ φύγω ἀπὸ αὐτὴν τὸν κόσμον, ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς πιά μητέρα, νὰ ζητήσῃς νὰ πᾶς στὴν Ἑλ-

λάδα. Χρήματα ἔχομεν ἀρκετά, καὶ τὸ ταξεῖθι θὰ σου εἶνε εὐκόλον. Καθὼς γνωρίζεις, ὁ πατέρας σου ἔχει ἐκεῖ κάτω ἓνα ἀδελφόν, αξιωματικὸν τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ... Πρὶν ἀποθάνῃ ὁ πατέρας σου, εἶχε ἀρτίην παραγγελίαν σ' ἐμένα, νὰ σε σταίλω εἰς τὸν ἀδελφόν του, διὰ ν' ἀνατρῆθῃς μαζί μὲ τὰ παιδιὰ του, σὺν Ἑλληνίδα καὶ σὺ... Ἐγὼ ἡ καίμενη εἶμαι Βλάχα, καὶ δὲν ἔχω παιδείαν. Ἦτο σωτὴ καὶ δικαία ἡ παραγγελία τοῦ πατέρα σου, ἐγὼ ὅμως σε ἀγαποῦσα, παρακολού σε ἀγχοποῦσα, καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ σε χωρισθῶ... Ἐπροτίμησα νὰ μὴ φανερωθῶ κἀν ὅτι

εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ ἐκατομμυριοῦχου Ἀνδρέα Μυράλη, καὶ σὺ ἡ μόνη του κληρονόμος, παρὰ νὰ σε ἀφήσω νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντά μου... Γι' αὐτὸ ἐζήσαμε ἀγνωστες καὶ περιωρισμένες τόσα χρόνια στὸ χωριό... Τώρα ὅμως δὲν μου μένει πιά ζωὴ... Ἴσως με παίρνει ὁ Θεὸς κοντὰ στὸν πατέρα σου, στὴν ἄλλην ζωὴν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ πατέρα σου, διὰ νὰ ζήσῃς ἐσὺ καὶ νὰ μεγαλώσῃς κοντὰ στὰ Ἑλληνόπουλα τὰ ἐξαδέλφια σου, στὴν πατρίδα τοῦ πατέρα σου...»

Διεκόπη ἡ Φρόσω, μὲ ἓνα βαθὺν ἀναστεναγμόν. Εἶδα τὰ μάτια τοῦ Πέτρου, καὶ ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δικά μου δὲν ἐπήγαιναν πίσω ἔτρεχαν ποτάμι στα μαγουλά μου.

— Ἀχ! βλέπω ὅτι κλαίτε, εἶπε ἡ Φρόσω. Ἐτοὶ ἐκλαίγα κ' ἐγὼ, ὅταν μου ἔλεγεν ἡ μητέρα μου ἐκεῖνα τὰ λόγια. Καὶ ὅ,τι μου εἶπε ἐχαράχθη βαθυὰ εἰς τὴν μνήμην μου. «Μὴν κλαίς, κῆρη μου, ἐπρόσθεσεν, ἀλλὰ ἀκούσε με καλά: Ὅταν κατέβῃς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πᾶς εἰς τὸν ὑργον, τὸν ὅποιον ἐκτίσεν ὁ πατέρας σου εἰς ἓνα μεγάλο κτήμα του, ἀέναντι στὸν Πέτρον, καὶ ὅπου μένει ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀδελφοῦ του, θὰ ἰδῇς μίαν εἰκόνα τοῦ πατέρα σου νὰ τὴν ψάξῃς, καὶ εἰς τὸ πίσω μέρος τῆς θὰ εὕρῃς ἓνα φακέλλον' ἐκεῖ μέσα μοῦ εἶπεν ὁ πατέρας σου, εἶνε αἱ

*Ἐπέρασαν ὀλίγοι στιγμαί, πρὶν ἀπαντήσθαι. (Σελ. 329, στήλ. α'.)

παραγγέλναι τας οποίας αφίνει δια την κορην του, δια σε... »

Όλα εξηγήθησαν εις το πνευμά μου. Έκατάλαβα άμισως διατι η Φρόσω ήλθην επανειλημμένως εις την πινακοθήκην, διατι έδοκίμασε να ξεκρεμάση την εικόνα, διατι άπεφυγε να ζητήση βοήθειαν, όταν είδεν ότι δεν ήμπορούσε μόνη της να τα καταφέρη. Δεν ήθελε, φαίνεται, να μάθη κανέναν άλλον το μυστικόν της εικόνας του πατέρα της...

Η Φρόσω εξηκολούθησε την εξομολόγησιν της. Ήτο, βλέπετε, η ημέρα των εξομολογήσεων. Ο Πέτρος είχε πλησιάζη κοντά και είχε στηρίξη το μάγουλό του επάνω στα γόνατά μου. Καί ήτο άργα πλέον, μισοσκότεινα, όταν η Φρόσω έτελειώσε την διήγησιν της. Έμάθωμεν, με όλας τας λεπτομερείας, πως απέθανεν η μητέρα της, πως έμπηκε στην μέση η θεία Βαρβάρα και ανέλαβε την κηδεμονίαν της ανιψιάς της, πως της είπεν ότι θα φύγουν δια την Ελλάδα, πως της έγείμισε το μυαλό με την ιδέαν ότι οι πατριχοί συγγενείς της, έμεις δηλαδή, την μισού και την έχθρεύονται, πως την έκαμα δόξιστον και επιφυλακτικὴν πρὸς όλον τὸν κόσμον.

Ναι, Δέσποινα... Μα εγὼ δὲν ήμουν χαμμίχ κουτή. Την ήκατάλαβα ότι κι' αυτή για το συμφέρον της εφρόντιζε, ότι δὲν αγαπούσε έμένα παρά τα χρήματά μου, — και δὲν της είπα κι' εγὼ τίποτε ἀπὸ τὸ μυστικὸν ποῦ μεν είγυς φανερώη η μητέρα μου. Δὲν της είπα τίποτε δια το γράμμα που εἶνε μέσα στην εικόνα... Σε σὺς όμως το λέγω, διατι βλέπω ότι πραγματικὸς με αγαπατε με την καρδιά σας, ότι θά με αγαπήσετε ακόμη περισσότερο, — διατι βλέπω ότι δὲν μου έκραθήσατε κακίαν, ποῦ ήλθε να σας πάρω την περιουσίαν σας... ἀλλὰ κι' αὐτὸ θά δοῦμε να διορθωθῇ!

Εἶπε και έσηκώθη. Ἐπίετα δέ, στραφομένη πρὸς τὸν Πέτρον, έπρόθεσε.

Φώναξε, Πέτρο, ν' ἀνάψουν τὰ φῶτα.

Η επιθυμία της εξέτελειθη. Η καμαριέρα ήλθε και ήναψε την μεγάλην λάμπαν με το πράσινον θαντελλωτὸν ἀμπασούρι. Της είπα να φωτιάξη τὴν κηπουρὸν να έλθῃ με μίαν ἀνμόσαλαν επάνω εις την πινακοθήκην, δια να καθάση μίαν εικόνα. Ο γέρω Μάνθος έφθασε μετ' όλίγων, και χωρίς να ζητήση εξηγήσεις, σάν διακριτικὸς ἀνθρώπος, έκαμαν δτι του είπεν η Φρόσω.

Πού να την πάγω τώρα, κυρίες μου; ήρώτησεν, όταν με προσοχὴν πολλήν ήκατέβασε την εικόνα τοῦ θείου Ανδρέα επάνω σὸ τραπέζι, το ὁποῖον ήτο συρμένον ὑποκάτω.

— Ἄρησέ την εἰδώ... Στήριξέ την σὸν καναπέν.

— Νά... έγινε κι' αὐτό. Τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε. Εὐχαριστοῦμε πολὺ, κύριε Μάνθο.

— Το χρὸς μου κάνω... Καληνύκτας!

— Στὸ καλό.

Έμεινανμεν πάλιν οἱ τρεῖς. Η Φρόσω έπλησίασε μετ' ἱερὰν εὐλάβειαν τὴν εικόνα, και, ἀφοῦ έπιήσαστο τὸ ζωγραφισμένον χέρι τοῦ πατέρα της, μὲς ερώναξε να την βοηθήσωμεν εις την έρευνάν της. Τὴν έστρέψωμεν ἀπὸ τὸ ὀπίσω μέρος.

Εἰς τὴν ἑπάνω πλευρὰν τοῦ πλατιῦ τῆς εικόνας, μεταξύ των δύο κρίκων, εἰς τοὺς ὁποῖους ήτο δεμένο το κορδόνι της, εὐρίσκατο βιωμένη μίξ πλακάκα αὐτὴ εἶναι το ἑνδυνάμιωμα τοῦ πλασιῦ, ἀλλὰ η Φρόσω, μόλις τὴν είδε, είπε:

— Ἐδῶ εἶναι... Ἐχετε κανένα φαλίδι, κανένα μαχαϊράκι;

Ο Πέτρος έβγαλε και της έδωσε το σουγυτζάκι του, το ὁποῖον κατὰ σήμπτωσιν είχε μίξ λεπιδά σπασμένην. Η εξ' ἀδελφῃ μας, με πολλὴν επιτηδειότητα, εξέβιδωσε τὰ μικρὰ βιδάκια, τὰ ὁποῖα έκρατοῦσαν εἰς τὴν θέσιν της τὴν πλακάκα, και τὴν ἀπέσπασεν. Ἐβάνη τότε ἓνα βαθύλωμα, και μέσα εἶνε φανελλος μακρόστενος. Η Φρόσω τον έσυριγέξω. Ήτο ἀπὸ χονδρὸν χαρτί, κλεισμένος και διμένος σταυροειδῶς με σπάγον μεταξωτὸν μετ' ἓνα ἄλλον φανελλον πολὺ μικρότερον. Ἐκοψε τὸν σπάγον ἢ εξήδελγῃ μου, και εἰδιαβάσκωμεν τότε εἰς τὸν μεγάλον φανελλον τὴν εξῆς επιγραφὴν:

« Η διαθήκη μου, ἀν ἀποκτήσω παιδιὰ. »

Και εἰς τὸν μικρὸν φανελλον:

« Πρὸς τὸ παιδί μου ἢ τὰ παιδιὰ μου, ἀν ποτε ἀποκτήσω »

— Το βλέπετε; είπεν η Φρόσω. Αὐτὸς ὁ μικρὸς φανελλος εἶνε γιὰ μένα, και θά τον ἀνοίξω ἀμισως. Για τὸν μεγάλο, θά περιμένωμε να επιστρέψῃ η μητέρα σας και να την έρωτήσωμε τι πρέπει να τον κάμωμε...

Και ἔμωσ δὲν έτόλμησε να σήση ἀμισως τὸν μυστηριώδη ἐκείνον φανελλον και να ιδῇ τὰς παραγγέλμας τοῦ πατέρα της. Ἄρκετὰ λεπτά της φρασ τὸν κρατοῦσε και έσυλλογιζέτο. Ἐγὼ απέφυγα να διακόψω τὴς σκέψεις της. Ο Πέτρος ἔμωσ, με τὴν παιδικὴν του ἀνυπομονήσαν και περιέργειαν:

— Μα, ἀντίξεί τον ἐπὶ τέλους, είπε, να δῆς τι σου γράφει ὁ πατέρας σου!

— Και μου το γράφει μάλιστα, πρὶν γεννηθῆ. εἰπρόθεσεν η Φρόσω.

Και έσχίσε τὸν φανελλον.

Περιείχετο εἰς αὐτὸν ἓνα γράμμα πολὺ σύντομον, — καθαρογραμμένον και ἀπλούστατον. Ἐλεγε αὐτὰ και μόνον:

« Αἱ παραγγέλμας μου πρὸς τὰ παιδιὰ δια μου. »

« Ἄν ὁ Θεὸς μου χάρισῃ παιδιὰ, δλαί μου αἱ παραγγέλμας πρὸς αὐτὰ εἶνε αἱ εξῆς:

« Νά εἶνε ἀγαπημένα μεταξύ των, ὅπως εγὼ αγαπούσα και αγαπῶ τὸν ἀδελφόν μου, να σέθωνται και ν' αγαποῦν τὴν μητέρα των. »

« Ἄν ἀποθάνω εγὼ πολὺ ἔωρος, να θεωροῦν τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ὁποῖον διορίζω κηδεμόνα των, ὡς πατέρα των, τὰ παιδιὰ του ὡς ἀδελφία των, και τὴν εὐκογενεϊάν του ὡς εὐκογενεϊάν των. »

« Τούς δίδω τὴν εὐχὴν μου, και τοὺς σονιστῶ να μὴ λησμονοῦν ποτε οτι η Ἄγαπη εἶνε το πρῶτον ἀγαθὸν και η βάση της εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Διότι δλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου, χωρίς τὴν Ἄγαπην, δὲν ἀξίζουεν τίποτε. »

« Βραβλα, 1 Μαρτίου 1883. »

« Ἄνδρέας Μυράλης. »

Η Φρόσω είχε διαβάσῃ τὸ γράμμα τοῦ πατέρα της με χαμηλὴν φωνήν, ἢ ὁποῖα έτρεψε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Τώρα που γράφω αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις μου, έπιετα ἀπὸ ἔξ χρόνια, ἀκόμη ἐνθυμοῦμαι τὸ ρίγος της συγκινήσεως, τὸ ὁποῖον με είχε περιτυλίξῃ κατὰ τὴν ἱερὰν ἐκείνην στιγμήν.

Ἄλλ' ὅπως δλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου εἶνε γεμάτα με χάραν και κλάμματα, με δάκρυα και γέλια, έτσι και τότε η συγκίνησις μας διεκέρη ἀπὸ τὰς φωνὰς των δύο μικρῶν, τοῦ Βρασιδά και της Λιλικας, τὰ ὁποῖα εἰσώρησαν πηδῆκὰ και γελαστὰ μέσα εἰς τὴν πινακοθήκην:

— Μπα! εἰδῶ ἦσαστε κρυμμένοι κι' εἰς σας εὐχουόμας!

Η συγκίνησις της Φρόσως εξέσπασε με φιλήματα και ἀγκαλιάσματα, και η σιδερα ἀτμοσφαιρὰ της πινακοθήκης ἀτήχησε με φωνὰς και γέλια χαρᾶς.

Και τὴν χάραν ἐκείνην επεσφράγισεν ἢ ἐμφάνισεν της Ἄγνης, ἢ ὁποῖα ἀφοῦ ἱστάθη εἰς τὴν πόρταν και μὲς είδε ὅλους μαζετωμένους ἐκεῖ μέσα, ἐχαμογέλασε, έσήκωσε τὰ χερτὰ μαλλιά της, ποῦ της έσκέπαζαν τὰ ράτια, και είπε ἀστείετατα:

— Μπα! εἰδῶ μέσα παιζετε; Δὲν με παιζετε κι' έμένα;

ΕΠΙΛΟΓΗ

Εἶνε ἀνύχνη να δῶσω περισσότερας εξηγήσεις δια τὸ τέλος τοῦ επεισοδίου, τὸ ὁποῖον ήρηχτε με τὸν ἐρνομὸν της εξηδέλγῃς μου; Ἄρκετ' ἔμωσ να σας είπῶ, οτι ὅλα

ετακτοποιήθησαν, ἀμχ επέστρεψεν η μητέρα με τὸν Μάριον ἀπὸ τὸν Πύργον, οτι δὲν εβύγαμεν ἡμεῖς ἀπὸ τὸν Πύργον, ἀλλὰ ἔμεινε η Φρόσω μαζί μας, και η θεία Βαρβάρα έφυγεν ἀπὸ τὸν Πύργον δια τὴν Βλαχίαν, χωρίς να λάβωμεν τὴν εὐχαριστήσιν να τὴν γνωρίσωμεν ἀπὸ κοντὰ.

Τί προνοητικὸς ἀνθρώπος, ἀλήθειαι, και τί φιλόσοφος ἀδελφός ποῦ ήτο ὁ θεός Ἄνδρέας! Ἄπὸ τὰς επιγραφᾶς και μόνον των δύο φακέλων θα ενοήσατε ἔπαρκως οτι είχεν ἐγκαίρως φροντίση, ὄχι μόνον δια τὸ μέλλον των ιδικῶν του παιδιῶν, ἀλλὰ και δια τὴν εὐκογενεϊαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπὸ τὴν εποχὴν ἀκόμα, ποῦ είχε κάμη τὸν γάμον του μυστικὴ εἰς τὴν Βλαχίαν. Τότε είχε στελλῃ τὴν εικόνα του με τὴν μυστικὴν διαθήκην, κλεισμένην εἰς τὸ πλασιόν της, πρὸς τὸν πατέρα μας. Και ὁ σκοπὸς τοῦ θείου ήτο φανερός: ἀν δὲν ἔκαμνε παιδιὰ, μόνος του κληρονόμος θα ήτο ὁ ἀδελφός του, και ήτο περιττὸν να γνωσθῇ ἢ ὑπαρξῆς της διαθήκης, ἀν ἔκαμνε παιδιὰ, αὐτὰ τὰ παιδιὰ θα τὴν εὐρσκαν και θα τὴν ἀνοιγαν, όταν θα ήρχοντο εἰς τὸ σπίτι τοῦ κηδεμόνος των δια ν' ἀνατραποῦν ἐλληνοκρητικῶς, — ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰς παραγγέλμας που έδωκεν ὁ θεός εἰς τὴν σύζυγον του, τὴν μητέρα της Φρόσως.

Καί αὐτὸ ἀκριβὸς συνέθη, ὡς είδατε... Παύω τὴν διήγησιν μου, διότι σημερον περιμένονται να ἔλθουν εἰς τὸν Πύργον ὁ ἀραβωνιαστὸς μου, ὁ ἀδελφός μου Μάριος, ποῦ εἶνε τώρα σημαφόρος εἰς τὸ Πολεμικὸν Ναυτικόν, και η μετ' ὀλίγων μέλλουσα κουμπάρα μου... η κυρία Εὐφροσύνη Β***.

— Μπα! εἶνε τώρα παντρημένη και η Φρόσω; — σὺς ἀκούω ν' ἀνακράζετε ὅλοι και ὅλες. — Και με ποιόν; και με ποιόν;

« Α! μα είθε παραπολὺ περίεργοι! Και ξυβρτε πολὺ καλά, οτι εἶνε πολὺ κακὸ πρᾶγμα η περιέργεια. »

Σὺς φίλῶ.

Δέσποινα Μ. Διὰ τὸ πιστόν της ἀντιγραφίς. ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΥΡΑ ΚΑΙ ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΟΣ (ΜΟΨΘΟΣ)

— Γιατί είσαι τόσο κακὸς και ἄγριος; — είπε μία γλυκεῖα και καλὴ Ἄυρα, ἢ ὁποῖα ἐφυσούσεν επάνω στα τριαντάφυλλα και στα γαρύφαλλα και ήτο φορομένη με εὐωδίας και ἄρώματα, σ' ἓναν Ἀνεμοστρόβιλον, ποῦ ἔκαμνε τὸν κόσμον ἀνωκάτω με τὴν μαλίαν του και τὴν ὀρμὴν του. — Ω! ἀπήνησεν ὁ Ἀνεμοστρόβι-

λος, δὲν είμαι καθόλου κακὸς. Αὐτὸ που κάμνω, φανερόναι οτι είμαι δραστήριος και ἐνεργητικὸς. Εἶμαι ἀπλούστατα Ἀνεμοστρόβιλος, γερός και δυνατὸς και γεμάτος με ὑγείαν, — αὐτὸ και μόνον. Ἐνῶ εἶσθ, — η καίμενη η Ἀυρούλα, — γρήγορα θ' ἀφίσης τὴν τελευταίαν σου πνοήν!

Και, ἐνῶ είλεγε αὐτὰ, ἄρκαξε μίξ τριανταφυλίτσῃ, και τὴν έτιναξε τόσο δυνατὰ, ὅτις λίγο ελειψε να τὴν ξεριζώση. Και τὰ ροδοπέταλα εσκορπίσθησαν εἰς τὸ μαρμαρυγιαν ποταμὸν τοῦ ἄδελφοῦ της.

— Ἀλλοῖμονοι! είπε η καλὴ Ἄυρα, ἐνῶ ἐσχάδουε τρυφερὰ τὴν τρομαγμένην τριανταφυλίτῃ κι' ἐπρσιπτοῦσε να μαζεύση τὰ σκορπισμένα ροδοπέταλα. — Ἀλλοῖμονοι! δὲν σε μέλει, φαίνεται, δια τὴν ὑγείαν των ἄλλων, ἀν και κυτῶσαι δια τὴν ἰδιάν σου. Δὲν γνωρίζεις οτι πολλὲς φορὲς η δύναμις δὲν εἶνε και δικαιοσύνη. Ἐγὼ ἔμωσ νομίζω οτι καλλίτερον εἶνε ἓνα φίλημα παρά ἓνα κτύπημα!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου.

Νοῦ ἄρρασε αὐτὴ η εποχὴ. Δὲν ἀμφιβάλλω, οτι και εἰς σὺς ἐπίσης ἀρρασε, ἀφοῦ ἄλλως τε γνωρίζω, οτι δια τὴν ἡλικίαν σας ὄλοι αι εποχαι εχουν θεληγητρα και ἀπολαύσεις. Ἄλλ' ιδῆτε πόσον τὸ φθινόπωρον ὁμοιάζει με τὴν κλήν και πολυὺμνητον ἀνοιξιν. Ὄταν δὲν βρέχῃ, ὁ καιρός εἶνε γλυκὺς, ἢ θερμοκρασία μετριξ, ὁ ἥλιος ἀνεκτός. Δὲν κάμνει οὔτε κρύο οὔτε ζέστην, ὅπως και τὴν ἀνοιξιν. Εἰμπορεῖ κανεὶς να καθήσῃ και εἰς τὸ σπίτι να κρωάσῃ να περιπατήσῃ χωρίς να ιδρώσῃ, να κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του δια να μελετήσῃ, χωρίς να σκάσῃ. Ὄπως και τὴν ἀνοιξιν, αἱ ἡμέραι και αἱ νύκτες ἔχουν σχεδόν τὴν ἰδὴν διάρκειαν. Και ὑπάρχουν ἡμέραι και ὥρα, κατὰ τὸς ὅποιος η φύσις φαίνεται τόσο ὠραία, τόσο γλυκεῖα και πολυτέλης γηγτρος, τόσο πλουσία εἰς χρώματα, εἰς γραμμάς, εἰς ἄρώματα, εἰς οὔρας, ὅσον κατὰ τὴν εποχὴν των ἀνθων και της βλαστήσεως. Ἄλλὰ με ὄλην τὴν ὁμοιότητα, πόσον μεγάλη και βαθειά η διαφορά μεταξύ των δύο εποχῶν! Τὴν ἀνοιξιν,

ὅσον προχωροῦμεν, η ἡμέρα μεγαλώνει και η νύκτα μικραίνει. Το φθινόπωρον γίνεται τὸ ἐναντίον. Τὴν ἀνοιξιν, ὅσον προχωροῦμεν, ὁ ἥλιος ὑψώνεται και θερμαίνει περισσότερο. Το φθινόπωρον ἀπεναντίας, χαμηλώνει δλονέν και θερμαίνει ελιγώτερον. Τότε τὰ σύννεφα και αἱ βροχαὶ ελιγοστεοῦον, η αἰθρία γίνεται διαρκεστερα. Τώρα τὰ σύννεφα και αἱ βροχαί, ὅσον προχωροῦμεν, ἀξάνουν, και η αἰθρία γίνεται σπανιωτερα. Τότε αρχίζουεν τὰ ἀνθη και οἱ καρποί, τότε η προκινάδα ἐκτείνετα και αυξάνει. Τώρα τὰ ἀνθη και οἱ καρποί τελειοῦον, τὴ κρᾶσιον ὑποχωρεῖ εἰς τὸ κίτρινον, και τέλος το κίτρινον ὑποχωρεῖ εἰς τὸ μηδέν, εἰς τὸ γυμνόν... Με δύο λέξεις, η Ἄνοιξις μὲς ὀδηγεῖ εἰς τὸ Θέρος, το φθινόπωρον μὲς ὀδηγεῖ εἰς τὸν Χειμῶνα. Ἐκείνη εἶνε ὡς ἀφύπνισις της φύσεως, ὀδηγοῦσα πρὸς ὠραίαν και ἐντονον ζωὴν· τούτο εἶνε ὡς νύσταγμα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὕπνος. Η Γῆ μας τῶντοι τὸν χειμῶνα κοιμάται, τὴν ἀνοιξιν ἐξπνῶ, τὸ θέρος ζῇ, τὸ φθινόπωρον νύσταζει.

Και ἔμωσ τὸ φθινόπωρον εἶνε πραγματικὸς ὠραία εποχὴ. Ὅχι μόνον διότι η ἡπία θερμοκρασία του καθιστᾷ πλέον ἀνετον τὴν ζωὴν μας, ὄχι μόνον διότι μὲς τέρπει με τὴν ἐναλλαγὴν και τὴν ποικιλίαν των χρωμάτων του, με τὴν γραφικότητα των τοπίων του, με τὴν μεγαλοπρέπειαν των ραγδαίων βροχῶν του, με τὴν ἀφάνταστον ὠραιότητα των δύσεών του. Ἀλλὰ διότι τὸ φθινόπωρον σημαίνει τὴν ἀρχὴν της ἐργασίας. Μὲς ἐπαιαφέρει ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν, ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὴν δραστηριότητα, ἀπὸ τὴν ἀμεριμνησίαν εἰς τὴν φροντιδα, ἀπὸ τὰς παύσεις εἰς τὰ μαθήματα. Και προπάντων μὲς ἐπαναφέρει πλησιεστερα εἰς τὸ καθῆκον!

Ὁ χειμῶν, βλέπετε, δὲν ἔχει μόνον τὰς διασκεδάσεις του. Ἐχει και τὰ καθήκοντά του, περισσότερο ἴσως ἀπὸ κάθε εποχὴν. Καλοὶ και εἰ χοροί, και η θεριαστρον, και τὰ χαλιά, και τὰ τσάγια, και τὰ γλυκίσματα, και αἱ εσορταί, και τὰ δῶρα, και τὰ κομφετί, και αἱ μάσκες, και τὰ χιόνια, και δλα οσα φέρει εἰς τὴ μαγικὸν του σακκοῦλι ὁ γέρω-Χειμῶνας. Ἀλλὰ καλὰ και τὰ μαθήματα, καλὴ και η ἐργασία, καλὴ και η μελέτη, καλὸς και ὁ δάσκαλος, καλὸν και τὸ σχολεῖον... Τα πρῶτα εἶνε δια να κάμνωμεν τὰ δευτερα με περισσότεραν δύναμιν και μεγαλιότερον δρεξιν. Τὸν χειμῶνα πρέπει να καλοτραγώμεν, να θερμοπινωμεν, να ζεσταίνωμεθα και να διασκεδάζωμεν ὀλίγον, δια να εἰμποροῦμεν να εργαζώμεθα καλλιτερα. Πρῶτον και κριον η ἐργασία, έπιετα ὄλα τὰ ἄλλα. Και η ἐργασία εἶνε

το ωραιότερον πρᾶγμα τῆς ζωῆς. Καὶ ἡ ἐποχὴ ἢ ὅποια μᾶς εἰσάγει εἰς τὴν ἐργασίαν, εἶνε ὡραία ἐποχὴ...

Θά εἶθ' ἔρχεται καὶ ἡ ὥρα τοῦ θριᾶμβου καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Δὲν εἰμπορεῖ αἰωνίως νὰ εἶνε Φθινόπωρον. Ἐφθασεν ὁ Χεῖμων... Νὰ ἀπὸ πᾶσω τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ἀνοίξεως...

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ κυρία Λουκᾶ θέλει καλλιτέρα νὰ εἶδῃ τὸ πείραμα παρὰ νὰ ἀκούῃ θεωρίας. Ὁ κύριος Λουκᾶς ἔμω, διὰ νὰ μὴ μάθῃ κανένα ἄλλος τὸ μυστικὸν τῆς μηχανῆς του, πηγαίνει καὶ σφαλᾶ καλὰ-καλὰ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του.

Ἡ ἀδύνατον λοιπὸν εἶνε νὰ δοῦμε τί γίνεται ἐκεῖ μέσα. Ἀρκα κολλησώμε μονάχα τ' αὐτὴ μᾶς στὴν τρυπούλα τῆς κλειδαριᾶς, θ' ἀκούσωμε κατὶ ἀλλοιῶτα πράγματα...

Ἡ φωνὴ ἀκούσεται ὅπως κ' ἐσεῖς τί ἐλεγε, αὐτὴ ἢ φωνὴ... Παναγί μου! Ἐμάλλωνε ἕνα παιδί, καὶ τὸ ἐμάλλωνε τόσο ἄγρια καὶ αὐστηρά...

Ἐπὶ τὸ εἶδος ἦλθεν ἡ ὥρα. Ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ βγαίνουν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λουκᾶ. Ἡ κυρία εἶνε εὐχαριστημένη, ἤσυχη. Ὁ κύριος Λουκᾶς τὴν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ τῆς λέγει...

Καί, φιλτάτη μου. Καλὴν ἀντάμωσιν, τὴν Κυριζική. Μὴ ξεχάσῃς τί σου εἶπα. Ἐχεις δύο κυλίνδρους μέσα στὰ δύο κουτιά. Στὸ ἕνα ἐπάνω ἔχω γράψῃ ἡ ἀνωκοιμιστὴς καὶ τὸ ἄλλο «Τιμωρία». Θὰ τα μεταχειρισθῆς ἀνεπίσημοις...

Παίρνει τὴν βαλίτσα τοῦ ὁ κύριος Λουκᾶς καὶ κατεβήκει τὴν σκάλα. Ἡ κυρία Λουκᾶ τοῦ φωνάζει ἀπὸ ἐπάνω...

Καλὸ ταξίδι! καλὸ ταξίδι! Ὁ κύριος Λουκᾶς βγάζει τὸ κεντητὸν του, τὴν ἀποχαιρετᾷ καὶ φεύγει...

Γυρίζει ἡ κυρία Λουκᾶ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Κυττάζει τὸ ὠρολόγι τῆς εἶνε δύο καὶ εἰκοσὶ δύο. Κυττάζει ὑπερᾶ τὸ κομψὸν σημεῖωματάριον, ὅπου γρά-

Καὶ φεύγει...

φει τὰς ἐπισκέψεις της εἰς τὰς ἐξήμισι ἔχει νὰ κάμῃ στανταπέτὰ ἐπισκέψεις εἰς τὰς καλλιτέρας καὶ στενωτέρας φίλας της. Πρέπει νὰ κάμῃ γρήγορα, νὰ προφθάσῃ... Φαντασθῆτε, ἀν εἶχε νὰ κάμῃ ἐπισκέψεις καὶ εἰς τὰς φίλας, ποῦ δὲν εἶνε τόσον στενά!

Τρέχει λοιπὸν, βάζει τὸ καπέλλο της, βάζει τὸ καλὸ τῆς ἐπανωρὸρι, παίρνει τὸ σημεῖωματάριον της, καὶ φεύγει... Καὶ μένει ἡ Γαρουφαλιά μόνη καὶ νοικοκυρὰ στὸ σπίτι.

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΟΥΝ

Κατόπιν ἐσυλλογιζέτο τὸν «Γοργόν», ὅπου ἦτο ἐπιβάτης... τοὺς νεαροὺς ἐκείνους μαθητάς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἠθά-νετο τῶτην συμπάθειαν... Ὁ Τωῆς Ρενὸν ἰδίως καὶ ὁ Μάγνος. Ἄνδρες τὸν εἶχαν ἐνθουσιασθῇ μετὰ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα...

ὁ τόσο ἀντιπαθητικὸς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, αὐτοὶ οἱ ναῦται, οἱ ὅποιοι ἀπέφυγαν καὶ νὰ τοῦ ἐμὴλθουν!... Δὲν τοὺς εἶχε φαντασθῆ τέτοιους, καὶ ὁμοίως τοὺς εἶχαν κάμῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τόσον κακὴν ἐντύπωσιν!

Ἐνῶ ἐσυλλογιζέτο ὅλα αὐτὰ, ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀπὸ τὴν πρῶσαν ἕως τὴν πρῶμην. Μερικαὶ ναῦται ἤσαν ἐξηπλωμένοι κοντὰ εἰς τὰ αἰώροθῆσια, καὶ ἄλλοι μὲν ἐκοιμῶντο, ἄλλοι δὲ συνδιέλεγοντο μετὰ χιμηλῆν φωνήν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὅταν εἶδεν ὅτι τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ πρῶτα διέταξε νὰ τον εἰδοποιήσουν, ἀν ἐπὶ τινε ἀέρας.

Ὁ Τζῶν Κάρπεντερ καὶ ὁ Οὐάγγας ἐστέκοντο ἐπάνω στὸ κάσσαρο κ' ἐβλεπαν τὸν φανὸν τοῦ τριεσίου, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ θαμπόνῃ. Ἐλατρᾷ ὁμίχλη ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν ὄριζοντα. Ἦτο νέα σελήνη, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀστρά εἶδοναν κρυμμένα εἰς τοὺς ἀτμούς, σκότους βαθὺ ἐθασίλευε.

Συνέθη λοιπὸν, τὸ πλοῖον ποῦ ἦτο πλησίον τῆ «Γοργόν» νὰ μὴν εἶνε πλέον ὄρατόν. Εὐρίσκετο ἔμω ἐκεῖ... Ἄν ἦκουαν φωνὰς οἱ ναῦται του, θὰ ἔρριχναν τὰς βάρκας καὶ θὰ ἔτρεχαν εἰς βοήθειαν τῶν θυμάτων...

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο θὰ εἶχε πλήρωμα εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα ἄνδρας. Καὶ πῶς νὰ τα βγάλουν πέρα μετὰ τοσούτους πολλούς οἱ δέκα πειραταί;... Καλὰ λοιπὸν ἔκαμεν ὁ Χάρρης Μάρκελ νὰ περιμένῃ καὶ ν' ἀρίστη τῇ δουλειᾷ διὰ τὸ ἄλλο βράδυ... Ὅσον περισσότερον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας ὁ «Γοργός», πρὸς τὰ νοτιανατολικά, τόσο ὀλιγότερα πλοῖα θὰ εὐρίσκεν εἰς τὸν δρόμον του...

Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ὁ Κόρτης καὶ ὁ Ρανυᾶς Κῶφ. Συγχά τους ἐβλεπαν μαζί, διότι ὁ Κόρτης ὄλο καὶ βόλτες ἔφερνε γῶρον στὸ μαγεῖριον διὰ νὰ τσιμπᾷ κανένα καλὸ μεζεδάκι τοῦ του ἐφύλαττεν ὁ μάγειρος.

Ἐνῶ ἔλεγαν αὐτὰ ὁ Τζῶν Κάρπεντερ καὶ ὁ Οὐάγγας ἐπάνω στὸ κάσσαρο, δύο ἄλλοι συνομιλοῦν, κοντὰ τὴν πρῶσαν ἀριστερά.

Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ὁ Κόρτης καὶ ὁ Ρανυᾶς Κῶφ. Συγχά τους ἐβλεπαν μαζί, διότι ὁ Κόρτης ὄλο καὶ βόλτες ἔφερνε γῶρον στὸ μαγεῖριον διὰ νὰ τσιμπᾷ κανένα καλὸ μεζεδάκι τοῦ του ἐφύλαττεν ὁ μάγειρος.

Καὶ ἰδοὺ τί ἔλεγαν: — Ἄ! μὰ ὠρτισμένως, Κόρτη, παραπολὺ μετρημένα πηγαίνει ὁ Χάρρης... — Ἐπεῖ φαίνεται, Κῶφ, καὶ ἴσως νὰ μὴν ἔχη ἀδικον!... Ἄν ἦτανε βέβαιον πῶς θὰ τους εὐρίσκαμε ὄλους κοιμισμένους, θὰ τους ξεπερδεύαμε πρὶν προφθάσουν οὔτε φωνὴ νὰ βγάλουν... — Ἀμὰ ἔχῃς τὴν μαχαιριὰ στὸ λαι-

μό, κἀπως θὰ τα φέρις στενόχωρα γιὰ νὰ φωνάζῃς βοήθεια...

— Πολὺ σωστά, Ρανυᾶ, ἀλλά, ἀν δοκιμάσουν νὰ ὑπερασπισθοῦν... Καὶ ἐπειτα, αὐτὸ τὸ κατηρμένον καράβι, ἀν μὲς ἐξέγρονε ἀκόμα μέσα στὴν ὁμίχλη;... Ἐνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα καὶ νὰ πᾶγῃ κολυμπώντας στὸ καράβι, ἀμέσως ὁ καπετάνιος του θὰ στείλῃ, καμμιά εἰκοσαριά ναῦτες στὸ δικό μας!... Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀρκετοὶ ν' ἀντισταθούμε. Θὰ μᾶς ρίξουν λοιπὸν σὶδὸ κύβου, νὰ μᾶς πᾶνε στας Ἀντίλλας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἀγγλίαν!... Αὐτὴ τῇ φορᾷ ἡ ἀστυνόμεία θὰ μᾶς φυλάξῃ καλὰ μέσ' στὴ φυλακῇ... καὶ ἔσῃς δὲ τί μᾶς περιμένει, Ρανυᾶ!

— Ὁ διάβολος ἔβαλε τὴν οὔρα του, Κόρτη!... Ἰστερα ἀπὸ τόσο καλὴ τύχη, νὰ μᾶς ἔρῃ αὐτὴ ἡ ἀναποδιά καὶ νὰ μᾶς φέρῃ αὐτὸ τὸ καράβι στὸ δρόμο μας!... Καὶ νὰ πιάσῃ καὶ μπανάτσα!... Ὅσο συλλογιζομαι πῶς δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ φουστῆ μιὰ ὥρα μονάχα τὸ ἀεράκι γιὰ νὰ ξεμακρύνωμε πεντέξῃ μίλι!...

— Μπορεῖ νὰ φουστῆ πρὶν ξημερώσῃ, ἀπὸ τὴν Κόρτη; Τὸ νοῦ μᾶς ὅμως ἀπ' αὐτὸν τὸν Οὐίλ Μίτζ, δὲν μου φαίνεται νὰ εἶ ἀπὸ ἐκείνους ποῦ στέκονται νὰ τοὺς σκοτώσουν...

— Ἐγὼ μὲν γι' αὐτὸν, ἐδήλωσεν ὁ Ρανυᾶς Κῶφ, εἶτε στὴν καμπίνα του, εἶτε στὸ κατάστρωμα, ὅπου δήποτε κ' ἀν εἶναι!... Μὴ μαχαιριὰ καταμεσῆς στὴν πλάτῃ!... Δὲν θὰ προφθάσῃ καν νὰ γυρίσῃ καὶ... φουστῆ τὸ νερό!

— Δὲν ἦταν, μοῦ φαίνεται, προτῆρα στὸ κατάστρωμα κ' ἐπερκατοῦσε; Ἡρώτησεν ὁ Κόρτης.

— Πραγματικῶς ἀπὸ τὴν Κῶφ, τὴν ὥρα δὲν τον βλέπω... ἔκτος ἀν εἶνε ἐπάνω στὸ κάσσαρο.

— Ὄχι... Δὲν εἶνε ἐκεῖ παρὰ ὁ Τζῶν Κάρπεντερ κ' ὁ τροποδοτῆς. Νὰ τους, μάλιστα, ποῦ κατεβαίνουν.

— Θὰ πῆγε λοιπὸν σὶδὸ καρρὲ αὐτὸς ὁ Οὐίλ Μίτζ, ἀπὸ τὴν Κῶφ... Ἄν δὲν ἦταν ἐδῶ αὐτὸ τὸ παλιοκάραβο, ὅταν κατάλληλῃ ἡ στιγμή... καὶ ὑπερᾶ ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, πᾶν' οἱ ἐπιβάται!

— Ἀφοῦ δὲν γίνεται τίποτε, πάμε νὰ κοιμηθούμε! εἶπε τελευταῖος ὁ Κόρτης. Κατέβησαν εἰς τὸ ὑπόστρωμα, ἐνῶ δύο ναῦται ἔμειναν σκοποὶ εἰς τὴν πρῶσαν.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ, χωμένος κάτω ἀπὸ τὸ πρῶστρον, εἶχεν ἀκούσῃ ἐκείνην τὴν συνομιλίαν... Τώρα, ὅλα τα ἔξω... Ἐγνώριζε σὲ τί χεῖρᾷ εἶχε πέσῃ τὸ πλοῖον... ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πλοίαρχός του ἦτο ὁ Χάρρης Μάρκελ... ἐγνώριζεν ὅτι αὐτοὶ οἱ κακούργοι ἤθελαν νὰ καταξοῦν τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὴν θάλασσαν...

Καὶ θὰ τὸ εἶχαν καμωμένον τὸ ἀπαισιὸν αὐτὸ κακούργημα, ἀν ἡ νηνεμία δὲν ἐκρατοῦσεν ἐκεῖνο τὸ πλοῖον τόσον πλησίον εἰς τὸν «Γοργόν»!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' Ὁ Οὐίλ ΜΙΤΖ Ἐκείνην τὴν νύκτα τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Σεπτεμβρίου, μιὰ λέμβος ἐπλανᾶτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης, εἰς τὴν ἐπι-

φάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὴν εἰκνίκεν ἐλαφρῶς ἡ ἀπαλὴ φουσκοθάλασσα, τὴν ὅποιαν δὲν ἐτάρασσεν οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου. Δύο κουτιά τὴν ἔσπρωχναν χωρὶς κρότον πρὸς τὰ βορειανατολικά, — κατὰ συμπερασμὸν ἐννοεῖται, διότι ὁ πολιτικὸς ἀστήρ, κρυμμένον οὐ εἶδον τῶν πυκνῶν ἀτμῶν τῆς ὁμίχλης, δὲν ἐφαίνετο καθόλου.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐκρατοῦσε τὸ τιμῶνι θὰ ἦτο καταστενοχωρημένος βεβαίως, διότι ὁ καιρὸς δὲν εἶχε γυρίσῃ σὲ μπουρτίνι. Ἀν καμμιά ἀστράπη ἐσχίσε τὰ σύννεφα, θὰ ἠμπερόυσε νὰ διευθυνθῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πρὸς ὄριον.

Ἄντι νὰ πηγαίνη στὰ τυφλά. Πρὶν ἢ ἡ θάλασσα φουσκώσῃ μετὰ ἄγρια κύματα ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν τῆς καταιγίδος, ἐκκλονοῦν θὰ ἦτο νὰ διακινήσῃ τὴν μικρὰν ἀπόστασιν, ἣτις τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς κατευθυνσεως του, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σωτηρίαν ὄλων. Ἡ λέμβος ἐκεῖνη περιεῖχε ἑνδεκαφυγάς: δύο ἄνδρας καὶ ἐννέα νεανίας, ἐκ τῶν ἑσπίων οἱ πρεσβύτεροι ἐτραβοῦσαν τὰ κουτιά. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἄνδρας ἐσηκόνετο κάποτε, καί, προσπαθῶν νὰ ἰδῇ διὰ μέσου τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, ἐπρόσθετε συγχρόνως μὴν ἀκού-

σῇ κανένα ἦχον, καμμὴν φωνήν... Ἦτο ἡ πρώτη λέμβος τοῦ «Γοργόν» μετὰ τοὺς φυγάδας ἐπιβάτας της. Ὁ Λουδοβίκος Κλωθιδῶν καὶ ὁ Ἄξελ Βίκμπορν ἦσαν ἐμπρὸς εἰς τὰ κουτιά. Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐκρατοῦσε τὸ τιμῶνι, ζητών εἰς μακρὴν τὴν πορείαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους. Πρὸ ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας εἶχαν χάσῃ τὸν «Γοργόν», καὶ ὁμοίως δὲν ἐ-

Τὸν ἐδοθήσαν νὰ κατεβῇ. (Σελ. 335, στ. 6.)

ἔλεπαν ἀκόμη τὸ λευκὸν ρῶς τοῦ τριεσίου, ἀν καὶ τοῦτο δὲν ἀπέχε παρὰ ἡμισίον μόνον μίλιον καὶ ἡ νηνεμία βεβαίως τὸ εἶχε κρατῆσθ ἀκίνητον εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν...

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ: Μετὰ τὴν συνομιλίαν τοῦ Κόρτη μετὰ τὸν Ρανυᾶ Κῶφ, τὴν ὅποιαν ἔτυχε νὰ κρυφακούσῃ, ὁ Μίτζ, χωρὶς νὰ τον ἰδῇ κανεὶς, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ πρῶστρον καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν τραπεζαίαν τῆς πρῶμης. Ἐκεῖ, ἐστάθη ὀλίγα λεπτὰ νὰ συλλογισθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ τί νὰ κάμῃ. Καμμὴ ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν: ὁ πλοίαρχος Πᾶξτων καὶ τὸ πλήρωμά του

είχαν σφίγγι μετὰ εἰς τὸν «Γοργόν» καὶ ὅταν ἦλθον οἱ ἐπιβάται, τὸ πλοῖον εὐρίσκειτο ἤδη εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Χάρρη Μάρκελ καὶ τῶν συνενόχων του.

Ἐίχε ἀναγκάσει ὁ Οὐῖλ Μίτζ εἰς τὰς ἐφημέριδας τῶν Ἀντιλλῶν πῶς εἶχαν συλληφθῆ προηγουμένως ἐκείνοι οἱ πειραταὶ τοῦ «Χάλιαρξ», καὶ πῶς ἀπέδρασαν κατόπι ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουβίνταου. Καὶ ἡ ἀπόδρασις ἐκεῖνη συνέπιπτε μὲ τὸν ἀπόπλου τοῦ «Γοργού» ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς Ἰρλανδίας.

Δὲν ἔμπορευτον ὁμοίως ὁ Οὐῖλ Μίτζ νὰ ἐξηγήσῃ, διατὶ δὲν εἶχε ξεκινήσει ἀμέσως καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοῦ ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀλλὰ τοὺς ἐταξείδευσε εἰς τὰς Ἀντιλλας, μὲ τὸν κίνδυνον ν' ἀνακαλυφθῆ καὶ νὰ συλληφθῆ πάλιν...

Νὰ ζητήσῃ τὴν νῆσον τὴν ἐξήγησαν, — δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ ὥρα.

Ἄν δὲν ἐπόρευον ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ ἐπιβάται ἀπὸ τὸν «Γοργόν», ἦσαν ὅλοι χαμένοι. Ἡ παρουσίᾳ τοῦ ἀγνωστοῦ πλοίου εἰς τόσον μικρὴν ἀπόστασιν, εἶχε ἀναγκάσει τὴν ἀρχιπειρατὴν ν' ἀναβάλῃ τὴν σφάγην τῶν ἐπιβατῶν του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μὴ χάσουν τὴν ευκαιρίαν, ἀλλὰ νὰ φύγουν, νὰ φύγουν, νὰ φύγουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ τοὺς πάρη κανένας εἴδησιν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχε ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Τζὼν Κάρπεντιρ καὶ ὁ Οὐάγγκας εἶχαν καταβῆ εἰς τὸ ὑπόφραγμα τῆς πλώρης, ὅπου οἱ ἄλλοι πρὸ πολλοῦ ἐκοιμῶντο. Ἐμείνανε μόνον ὁ σκοπὸς ναύτης ἐμπρός, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἦτο ἴσως παραπολύ ἀγρυπνὸς καὶ προσεκτικὸς...

Ἐκτεὸς τούτου, διὰ νὰ φύγουν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον, ὑπῆρχε πρόχειρος μία λέμβος, ἡ μεγάλη λέμβος, ἡ ὁποία μετὰ τὸ ψάρεμα, ἐμείνευ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔβρυστουχετο.

Ἦτο ἀνθρώπος μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητά ὁ Οὐῖλ Μίτζ. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσιεν ἀμέσως νὰ κάμῃ τὰ πάντα διὰ νὰ σώσῃ τοὺς συμπλωτῆρας του, καὶ συγχρόνως νὰ σωθῆ καὶ ὁ ἴδιος. Εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξυπνήσῃ ἀμέσως τοὺς ἐπιβάτας, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, νὰ τοὺς ἐπιβιάσῃ εἰς τὴν λέμβον ἀπὸ τὴν ἑπίσην πλευρὰν τῆς αἰθούσας, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ τίποτε ὁ σκοπὸς ναύτης.

Πρὸ παντὸς ὁμοίως ὁ Οὐῖλ Μίτζ ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῆ, ἂν ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐκοιμῶτο εἰς τὸν θαλαμίσκόν του, ὅστις κατεῖχε τὴν μίαν γωνίαν τοῦ ἐπιπέδου, πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰσόδου. Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἦτο εὐκόλον νὰ τον ἀφηνύσῃ καὶ ἡ φυγὴ θὰ ἐκινδύνευε νὰ ματαιωθῆ.

Ὁ Οὐῖλ Μίτζ ἐσύρθη πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ κυβερνήτου, ἐσήρτηε τὸ οὐδὲ εἰς τὸ δικτυώδην, καὶ ἠκρασάθη ὀλίγας στιγμῆς.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἰδὼν ὅτι τίπο-

τε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχε πέσῃ, καὶ ἐκοιμῶτο ὑπνὸν βαθόν.

Ὁ Οὐῖλ Μίτζ ἐπαυθῆν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσας, καὶ, χωρὶς ν' ἀνάψῃ τὴν κρεμαστὴν λάμπαν, ἐπῆγε καὶ ἠνοῖξε μίαν θυρίδα τοῦ ἄθικτος τῆς πρύμνης, εὐρισκομένην εἰς ὕψος ἐξ πείρου ποδῶν ἀπὸ τὴν ἰσαλὸν γραμμὴν. Τὴν ἐξήτησε, καὶ εἶδεν ὅτι ὅλοι οἱ νεαρὸι ἐπιβάται ἦτο εὐκόλον νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ ὁ κ. Πάτερσαν εὐτοχῶς δὲν ἦτο σωματώδης. Αἱ κάουχια τοῦ ταξείδιου τὸν εἶχαν ἀδυνατίσει ὅπως δὲ ποτε, παρ' ὅλα τὰ συμπτώματα, τὰ δοθέντα πρὸς τὴν ἰατρὴν τῶν οἰκοτρόφων τῆς Ἀντιλινῆς Σχολῆς, τὰ ὅποια εἶχε τμήσῃ καὶ αὐτὸς μὲ ἐκτακτὸν ὄρεξιν... Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἑαυτὸν του, ὁ Οὐῖλ Μίτζ εἶδεν ὅτι ἦτο ἀρκετὰ ψηλὸκίττος καὶ εὐλόγιτος, ὅστε νὰ περάσῃ εὐκόλα ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν θυρίδα.

Ἦτο λοιπὸν κατορθωτὴ ἡ φυγὴ, χωρὶς ν' ἀναγκασθῶν ν' ἀναδύον εἰς τὸ κύμαρον, καὶ νὰ κινδυνεύσῃ ν' ἀνακαλυφθῶν ἀπὸ τοὺς πειρατάς...

Δι' αὐτὸ ἐπῆγεν ὁ Οὐῖλ Μίτζ νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς συνταξιδιώτας του. Ἦνοιξε πρῶτον τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου ὅπου ἐκοιμῶντο ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν καὶ ὁ Τωνῆς Ρενῶ. Ὁ πρῶτος ἐξυπνήσεν, ὅταν ἤσθην ἕνα χέρι νὰ τον αἰσῆ ἀπὸ τὸν ὦμον.

— Τσιμουδέιλ τοῦ εἶπεν ὁ Μίτζ. Ἐμὰι ἐγώ...

— Τί θέλετε; ..

— Σούτ, σᾶς λέγω... Κινδυνεύομεν νὰ χαθῶμε ὅλοι μετ'...

Μία φράσις ἤρκασε διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν Κλωδιῶν, ὁ ὁποῖος, ἐννεύσας πόσον κρίσιμος ἦτο ἡ θέσις των, ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀταραξίαν του.

— Νὰ ἐξυπνήσῃτε τὸν σύντροφόν σας, ἐπρόσθισεν ὁ Μίτζ. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς ἄλλους...

— Καὶ πῶς θὰ φύγωμε; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν.

— Μὲ τὴν βάρκα... Εἶπε πίσω, εἰς τὴν πρύμνη, δεμένη μὲ τὴν μπαρούκ της... Θὰ μας πάγῃ εἰς τὸ ἄλλο καράδι, τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω νὰ εἶνε μακρῶς.

Ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν δὲν ἠρώτησε περισσότερο, ἀλλὰ, μόλις ἐξῆλθεν ὁ Μίτζ, ἔσπευσε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν Τωνῆν Ρενῶ, ὅστις ἐπῆθην ἐξω ἀπὸ τὴν κουκέτταν του, μόλις ἤκουσε τὴν συνέβαινε.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ὅλοι οἱ ἀριστοὶ ἦσαν ἐτοιμοί, καὶ μόνον τὸν κ. Πάτερσαν ἄφισαν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Θὰ τον ἀρπάζαν, θὰ τον ἐτραβοῦσαν καὶ θὰ τον κατέβαν εἰς τὴν λέμβον, χωρὶς κανὲν νὰ του δώσουν καιρὸν νὰ τὸ ἐνοήσῃ.

Ἦτο ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ πλοίου, ὅταν ἐπῆλθεν ὁ Κλωδιῶν, καὶ ἐστράφη εἰς τὸν κ. Πάτερσαν, ὅστις ἐπῆλθεν εἰς τὸν Κλωδιῶν, καὶ ἐστράφη εἰς τὸν κ. Πάτερσαν.

— Προσοχὴ... ἐφῆθῃσιν. Ἐρχεται ὁ σκοπὸς!

— Ἄς περιμείνωμεν, εἶπεν ὁ Μίτζ.

— Καὶ κρατῆ ἕνα φανάρι... ἐπρόσθεν ὁ Κλωδιῶν.

— Σπρώξτε τὴν πόρτα, κ' εἶπε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ δῆ τί γίνεται ἐδῶ μέσα.

Ὁ νύκτις εἶχε φθάσῃ μετὰ τὸν ἀκατίου καὶ τοῦ μεγάλου ἰστού. Ἄπὸ τὰς ἀτάκτους κινήσεις τοῦ φανοῦ, ὁ Μίτζ ἠνῆρσεν ὅτι ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐκρατοῦσε δὲν ἐστήκετο καλὰ στα πόδια του. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχε εὖρη καμμένη ἐπιβλήν μπράνδου ἢ τίς καὶ θὰ εἶχε πηρατῆ. Εἶχε ἀκούσῃ, φρίσσεται, καποῖον κρότον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ εἶχε διευθυνθῆ μηχανικῶς πρὸς τὴν ἐκτῆ. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἀφοῦ ὅλα ἦσαν ἤσυχτα, ἐπῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν...

Τὴν στιγμὴν που ἐβγίεν ἀπὸ τὸν θαλαμίσκόν του, ἦλθεν εἰς τὸν κ. Πάτερσαν ἡ ἰδέα νὰ πάρῃ μαζί του τὸ σακκιδιον, τὸ ὁποῖον περιείχε τὰς ἑπτακοσίας λίρας τῆς κυρίας Σιέμουρ, ὡς καὶ τὸ σημειωματῆριον, εἰς τὸ ὅποιον κατεχώρισε τὰ ἐξῶδα τοῦ ταξείδιου. Ἄμφότερα ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν ἐπιβίβαση τοῦ οὐλοῦ.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβὸς συνέβη. Μόλις ἐκείνος ὁ μέθυρος ἐστράψε τὰ ὦτα, ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν καὶ ὁ Οὐῖλ Μίτζ ἐσπευσαν πρὸς τὸν κ. Πάτερσαν.

Ὁ Μέντωρ ἐκοιμῶτο, καὶ τὰ ἠχηρὰ τὰτα ῥοχαλητὰ του ἐγέμιζαν τὸν θαλαμίσκόν του. Ἰσως μάλιστα αὐτὸς ἦτο ὁ θόρυβος, ποῦ εἶχε ἐκλύσει τὴν προσοχὴν τοῦ σκοποῦ.

Δὲν ἔχασαν καιρὸν οἱ φίλοι τοῦ κ. Πάτερσαν. Ὁ Κλωδιῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκόν του καὶ τὸν ἠγγισεν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον. Διακόπη ἀμέσως τὸ ῥοχαλιτζ, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ὑπναρᾶ ἐξέρχοντο τὰ ἐξῆς λόγια:

— Κυρία Πάτερσαν... ὁ τριγωνοκέφαλος... Κατ' ἐγὼ ἦθια... Ἐντὸς ὀλίγου ὁ γάμος!

Τὶ ὄνειρα ποῦ σου ἐδέλεπεν ὁ ἄξιος αὐτὸς ἄνθρωπος! Φεῖδι... ἀρχαῖα ἑλληνικά, καὶ... γάμος! Ποῖον γάμον ἀρᾶ γαι...

Ἐπειδὴ δὲν ἐξυπνοῦσεν, ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν τὸν ἐσείσε δυνατώτερα, ἀφοῦ του ἐκάλεσε μὲ τὸ χεῖρ τὸ στόμα, διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ, ἂν τυχὸν ἐξανάβλεπεν ὅτι ἐπίλασε μὲ τὸν φοβερὸν ὄριν εἰς τὰ δάση τῆς Μαρτινίκας.

Ὁ κ. Πάτερσαν ἀνετηκώθη αὐτὴν τὴν φοράν, ὅταν ἐγνώρισεν τὴν φωτὴν τοῦ νίου.

— Λουδοβίλο... τί πράξεις; — ἐπαυλάμηνε, μὴ ἐνοῶν τί του ἔλεγε διὰ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὁ πλοίαρχος Πάξτων, διὰ τὴν

τὴν ἐπιβίβασιν τοῦ «Γοργού».

Ἔνας-ἄνεως, χωρὶς πολὺ κῆπον, οἱ νεαρὸι ἀριστοὶ κατέβησαν πικισμένοι ἀπὸ τὴν μπαρούκαν, τὴν ὁποῖαν ἐκρατοῦσεν ὁ Οὐῖλ Μίτζ. Τελευταίως εἶχε μείνῃ εἰς τὴν αἰθούσαν ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν...

Ὁ Οὐῖλ Μίτζ ἐπῆγαινε ν' ἀνοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ κ. Πάτερσαν, ὅταν ὁ Κλωδιῶν τὸν ἐσταμάτησε.

— Προσοχὴ... ἐφῆθῃσιν. Ἐρχεται ὁ σκοπὸς!

— Ἄς περιμείνωμεν, εἶπεν ὁ Μίτζ.

— Καὶ κρατῆ ἕνα φανάρι... ἐπρόσθεν ὁ Κλωδιῶν.

— Σπρώξτε τὴν πόρτα, κ' εἶπε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ δῆ τί γίνεται ἐδῶ μέσα.

Ὁ νύκτις εἶχε φθάσῃ μετὰ τὸν ἀκατίου καὶ τοῦ μεγάλου ἰστού. Ἄπὸ τὰς ἀτάκτους κινήσεις τοῦ φανοῦ, ὁ Μίτζ ἠνῆρσεν ὅτι ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐκρατοῦσε δὲν ἐστήκετο καλὰ στα πόδια του. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχε εὖρη καμμένη ἐπιβλήν μπράνδου ἢ τίς καὶ θὰ εἶχε πηρατῆ. Εἶχε ἀκούσῃ, φρίσσεται, καποῖον κρότον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ εἶχε διευθυνθῆ μηχανικῶς πρὸς τὴν ἐκτῆ. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἀφοῦ ὅλα ἦσαν ἤσυχτα, ἐπῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν...

Τὴν στιγμὴν που ἐβγίεν ἀπὸ τὸν θαλαμίσκόν του, ἦλθεν εἰς τὸν κ. Πάτερσαν ἡ ἰδέα νὰ πάρῃ μαζί του τὸ σακκιδιον, τὸ ὁποῖον περιείχε τὰς ἑπτακοσίας λίρας τῆς κυρίας Σιέμουρ, ὡς καὶ τὸ σημειωματῆριον, εἰς τὸ ὅποιον κατεχώρισε τὰ ἐξῶδα τοῦ ταξείδιου. Ἄμφότερα ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν ἐπιβίβαση τοῦ οὐλοῦ.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβὸς συνέβη. Μόλις ἐκείνος ὁ μέθυρος ἐστράψε τὰ ὦτα, ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν καὶ ὁ Οὐῖλ Μίτζ ἐσπευσαν πρὸς τὸν κ. Πάτερσαν.

Ὁ Μέντωρ ἐκοιμῶτο, καὶ τὰ ἠχηρὰ τὰτα ῥοχαλητὰ του ἐγέμιζαν τὸν θαλαμίσκόν του. Ἰσως μάλιστα αὐτὸς ἦτο ὁ θόρυβος, ποῦ εἶχε ἐκλύσει τὴν προσοχὴν τοῦ σκοποῦ.

Δὲν ἔχασαν καιρὸν οἱ φίλοι τοῦ κ. Πάτερσαν. Ὁ Κλωδιῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκόν του καὶ τὸν ἠγγισεν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον. Διακόπη ἀμέσως τὸ ῥοχαλιτζ, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ὑπναρᾶ ἐξέρχοντο τὰ ἐξῆς λόγια:

— Κυρία Πάτερσαν... ὁ τριγωνοκέφαλος... Κατ' ἐγὼ ἦθια... Ἐντὸς ὀλίγου ὁ γάμος!

Τὶ ὄνειρα ποῦ σου ἐδέλεπεν ὁ ἄξιος αὐτὸς ἄνθρωπος! Φεῖδι... ἀρχαῖα ἑλληνικά, καὶ... γάμος! Ποῖον γάμον ἀρᾶ γαι...

Ἐπειδὴ δὲν ἐξυπνοῦσεν, ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν τὸν ἐσείσε δυνατώτερα, ἀφοῦ του ἐκάλεσε μὲ τὸ χεῖρ τὸ στόμα, διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ, ἂν τυχὸν ἐξανάβλεπεν ὅτι ἐπίλασε μὲ τὸν φοβερὸν ὄριν εἰς τὰ δάση τῆς Μαρτινίκας.

Ὁ κ. Πάτερσαν ἀνετηκώθη αὐτὴν τὴν φοράν, ὅταν ἐγνώρισεν τὴν φωτὴν τοῦ νίου.

— Λουδοβίλο... τί πράξεις; — ἐπαυλάμηνε, μὴ ἐνοῶν τί του ἔλεγε διὰ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὁ πλοίαρχος Πάξτων, διὰ τὴν

«Γοργόν», ὅστις εἶχε περιπέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν πειρατῶν, διὰ τὴν φυγὴν τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπεριμέναν εἰς τὴν λέμβον.

Ἔνα πράγμα μόνον ἐκατάλαβε καλά, ὅτι ἡ ζωὴ τῶν νεαρῶν συμπλωτῆρων του καὶ ἡ ἰδεὴ τὸν ἐκινδύνευαν, ἂν ἐμείναν μετὰ τὸ πλοῖον. Ὅτι ἡ φυγὴ των εἶχε ἐτοιμασθῆ, καὶ ὅτι αὐτὸν μόνον ἐπεριμέναν διὰ νὰ καταφύγουν ὅλοι εἰς τὸ ξέγον πλοῖον...

Δὲν ἠρώτησε τίποτε ἄλλο. Ἐφῆρσαν ἀμέσως τὰ ῥοχά του μὲ τὴν ψυχρὰ μιάν ὄσση καὶ γοργότητά. Ἐβαλε τὸ παναλόνι του καὶ τὸ ἐγύρισε εἰς τοῦ ἀσπράγγου, ἐβάλε τὸ γέλεκο του καὶ ἐτοποθέτησε εἰς τὸ τοσκάκι του τὸ ὀρολόγι του, περιεβλήθη τὴν μακροτάτην ρεδιγκάταν του, ἐκαλύφθη μὲ τὸ ὑψηλὸν πέλιόν του, καὶ ἀπήντησεν εἰς τὸν Μίτζ, ὁ ὁποῖος του ἔλεγε νὰ κάμῃ γρήγορα:

— Ἐτοιμος, φίλε μου...

Ἰσως νὰ ἐπικράνηθῃ ὅταν ἀντίκρινε τὸ φεῖδι του, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐκεῖ εἶχε ὁμοίως ἀκόμη τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸ ἐπανέβλεπεν εἰς τὴν θέσιν του, ὅταν θὰ ἐπιανεν τὸν «Γοργόν» καὶ θὰ τὸν ἔφεραν ἀιχμάλωτον εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν...

Τὴν στιγμὴν που ἐβγίεν ἀπὸ τὸν θαλαμίσκόν του, ἦλθεν εἰς τὸν κ. Πάτερσαν ἡ ἰδέα νὰ πάρῃ μαζί του τὸ σακκιδιον, τὸ ὁποῖον περιείχε τὰς ἑπτακοσίας λίρας τῆς κυρίας Σιέμουρ, ὡς καὶ τὸ σημειωματῆριον, εἰς τὸ ὅποιον κατεχώρισε τὰ ἐξῶδα τοῦ ταξείδιου. Ἄμφότερα ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν ἐπιβίβαση τοῦ οὐλοῦ.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβὸς συνέβη. Μόλις ἐκείνος ὁ μέθυρος ἐστράψε τὰ ὦτα, ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν καὶ ὁ Οὐῖλ Μίτζ ἐσπευσαν πρὸς τὸν κ. Πάτερσαν.

Ὁ Μέντωρ ἐκοιμῶτο, καὶ τὰ ἠχηρὰ τὰτα ῥοχαλητὰ του ἐγέμιζαν τὸν θαλαμίσκόν του. Ἰσως μάλιστα αὐτὸς ἦτο ὁ θόρυβος, ποῦ εἶχε ἐκλύσει τὴν προσοχὴν τοῦ σκοποῦ.

Δὲν ἔχασαν καιρὸν οἱ φίλοι τοῦ κ. Πάτερσαν. Ὁ Κλωδιῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκόν του καὶ τὸν ἠγγισεν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον. Διακόπη ἀμέσως τὸ ῥοχαλιτζ, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ὑπναρᾶ ἐξέρχοντο τὰ ἐξῆς λόγια:

— Κυρία Πάτερσαν... ὁ τριγωνοκέφαλος... Κατ' ἐγὼ ἦθια... Ἐντὸς ὀλίγου ὁ γάμος!

Τὶ ὄνειρα ποῦ σου ἐδέλεπεν ὁ ἄξιος αὐτὸς ἄνθρωπος! Φεῖδι... ἀρχαῖα ἑλληνικά, καὶ... γάμος! Ποῖον γάμον ἀρᾶ γαι...

Ἐπειδὴ δὲν ἐξυπνοῦσεν, ὁ Λουδοβίλος Κλωδιῶν τὸν ἐσείσε δυνατώτερα, ἀφοῦ του ἐκάλεσε μὲ τὸ χεῖρ τὸ στόμα, διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ, ἂν τυχὸν ἐξανάβλεπεν ὅτι ἐπίλασε μὲ τὸν φοβερὸν ὄριν εἰς τὰ δάση τῆς Μαρτινίκας.

Ὁ κ. Πάτερσαν ἀνετηκώθη αὐτὴν τὴν φοράν, ὅταν ἐγνώρισεν τὴν φωτὴν τοῦ νίου.

— Λουδοβίλο... τί πράξεις; — ἐπαυλάμηνε, μὴ ἐνοῶν τί του ἔλεγε διὰ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὁ πλοίαρχος Πάξτων, διὰ τὴν

Κατόπι, ὁ Οὐῖλ Μίτζ ἐκέραιεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ὠλεσθῆσε κάτω εἰς τὴν στιγμὴν. Διὰ νὰ μὴ χάσῃ καιρὸν, δὲν ἐκάθησε νὰ λύσῃ τὸν κόμβον τῆς μπαρούκας, ἀλλὰ ἐβάλε τὸ μαχαίρι του καὶ τὴν ἐκόψε, ἀφῆσας τὴν ἀκραν τοῦ σχοινοῦ νὰ κρεμᾶται τέσσαρας ἢ πέντε πόδας ἀπὸ τὸ ὑψος τῆς κορώνης τοῦ πλοίου.

Ἡ λέμβος ἀπεμακρόνη τότε ἀπὸ τὸν «Γοργόν».

Θὰ κατέρωναν ἀρᾶ γε ὁ Οὐῖλ Μίτζ καὶ οἱ φίλοι του νὰ καταφύγουν εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον; .. Θὰ το εὐρίσκαν μετὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄμιγλῶδες σκότος, πρὶν ὁ ἥλιος ἐμφανισθῆ εἰς τὸν δρίζοντα; .. Ἡ μήπως θὰ ἐπιανεν ἐξαφνα ὁ ἀέρας, διὰ νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ; ..

Ἐν κατῆ περιπέσει, ἂν οἱ ἐπιβάται κατέρωναν νὰ διαφύγουν τὴν σφάγην, τὴν ὁποῖαν παρεστέλαζαν δι' αὐτούς ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ συμμορτῆται του, ἔπρεπε νὰ τὸ χρεωστοῦν εἰς τὸν Οὐῖλ Μίτζ, ὡς καὶ εἰς τὴν κυρίαν Κητεὴν Σιέμουρ, ἡ ὁποία τὸν εἶχε ἐπιβιάσει εἰς τὸν «Γοργόν»!

(Ἔπεται συνέχεια)

N. ΗΘΡΙΩΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΤΟΙΜΑΣΘΕ! Τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ εἶνε πάλιν διπλοῦν, καὶ θὰ περιέχῃ τὴν κρίσιν τῆς Δεκάτης Ἐβδόμης Κυριακῆς. Αὐτὸ ἀρκεῖ. Διὰ τὰ παρῶνά σου, Χρυσμάλλε Κρίε, δὲν ἐξελθῆ καὶ τόσον πολὺ, ὅμα εἶδα τὴν ἡλικίαν σου. Ἐνδεκά ἐτῶν παιδί καὶ ἡλιεὶς τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς μεταφράσεως; Μὰ φίλε μου, μὲ τὸ σῶμα μόνον νὰ τὴν ἔδωκας, μὲ τὴν νομοματικὴν ἀπόλυτον ἐπιτιθέσθαι ὑπὸ τοῦ πειρακίου, δίδωμι τις ὠδὴν αὐτῆν καὶ τὰ ἀμέτρητα ἀλλὰ λέθη τῆς μεταφράσεως; δὲν πῆρνε κανεὶς βραβεῖον αὐτῆ πρῶτον, εἴτε δεῦτερρον, εἴτε τρίτον. Ἀλλὰ τούτο δὲν εἶνε λόγος νάπονησεύσης. Σχετικῶς μὲ τὴν ἡλικίαν σου, ἡ μεταφράσις σου ἦτα ἀρκετὰ καλὴ καὶ ἡ Εὐφροσύνη Μυελά πρέπει νὰ σ' ἐνθαρρύνῃ. Ἐτακολλῶσθαι καὶ λαμβάνει μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ σὺν-σὺνὰ θὰ διακρίνῃ. Μιμῆναι ἡ δὲ δοκίμας δὲν ἐφάνη κανεὶς εἰς τὸ ὕψος τοῦ Α' Βραβεῖου. Καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε 11 ἐτῶν! Τὸ Κίετρο Ντόμπενο εἶνε, νομίζω, ἕνω τῶν 16, καὶ ἐρώ: σέ το νὰ σου πῆ εἰς πόσους Διαγωνισμοὺς ἔλαβε μέρος ἕως τώρα καὶ εἰς πόσους ἀπέτυχῃ, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς ἐ.σ.

Διέφυγε Δεξ [Ε], ἀνέγνωσα καὶ τὰ δύο ἐπιστολάς σου. Ἀλλὰ πολὺ σοβαρὰ θέματα πῆρνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου! Τὸ μέλλον τῆς Εὐρωπῆς ὑπὸ στρατηγικῆν, καυτικῆν, βιομηχανικῆν, ἐμπορικῆν, ἱστορικῆν καὶ πνευματικῆν ἄποψιν! Ἰλιγγίῳ, φίλε μου... Γράψε μου ἀπλοῦστερα πράγματα, — τὰ πρῶτιμα.

Ὁ Μεγαλειότατος ἐνόμισε καλλιτεχνικῶς ἔλαγεῖον εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἰσπανοῦ τοῦ Μεσαίωτος. Εὐγενεὶς δέξιμα στοργῆς πρὸς τὸν λατρεῦδὸν καὶ ἀχώριστον φίλον του.

Συγχάριον ἀπὸ καρδίας τὸν φίλιόν μου Γρηγόριον Ν. Ριζόπουλον, διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς του Βικτωρίας μετὰ τοῦ κ. Αἰ. Γ. Δασκίου, κερδοσέως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν παραδοξάν Κυριακῆν.

Ἀδάρμα τοῦ Παραδείσου, [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Δὲν πρέπει ὁμοίως νὰ στενο-

χωρησαι, ἀλλὰ νὰ κάμνης τὸ καθήκον σου, μένον εἰς τὸ πατήριόν κατ'ἐπιτάγημα. Ἐπειτα νέος εἶσαι ἀκόμη τοῦ χρόνου εἰμπορεῖς ἀ' ἐργασίας νὰ πάγουν κολλήτερα καὶ νὰ σε στείλῃ ὁ πατήρ σου νὰ τελειώσῃ τὰς σπουδὰς σου. Θάρρος!

Ὅριστε, δὲν σοῦ το ἔλεγα; Ἡ Μαύρη δὲν ἀνετίνασεν ἤδη τὴν συνδρομὴν της διὰ τὸ 1905, καὶ εἶνε ἡ ὕψος ἕως τώρα. Καὶ σημεῖωσατε, δεῖ δὲν εἶεν ἰδῆ ἀκόμη τι ἔγραψα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐτσι κάμνουν οἱ κακοὶ φίλοι, — δεῖν εἰμπορεῖν.

Κατὰ εἰπες, "Ἑλλήν Ἀθλητὴ [ΕΕ]. Ἀὐτὸ ἔλεπε τώρα" νὰ γάρταιται καὶ ἡ διάπλασις εἰ γλάσσαν ὀμηρικῆν! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κυττάζουσι πᾶς νὰ γράψουν ἀπλούστερα, φυσικώτερα καὶ εὐληπετότερα, καὶ ἡμεῖς μόνον ἔπρεκε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν μακαρίαν ἐποχὴν τῶν μέσων ἀορίστων καὶ τῶν εἰς μὲ σημάτων.

Φίλημα Σκῆς [ΕΕ] εἶδες δεῖ σοῦ ἀπητησα μάτῃ εἰς τὰς δύο πρῶτοιμας ἐπιστολάς σου. Εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὰ τετράδιά σου ἐνὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ. Ὁ κ. Φαίλων σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράσεις.

Μέγας σπῶρος ἐπιστολῶν με περιμένει καὶ ζητεῖ ἀπάντησιν. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, οἱ ἄριστοι εἰτελλίσκουσι καὶ κατακλύζουσι διὰ τὴν ἐξδομὴν σεάδε. Τοπικὸν δὲν μου μένει, καὶ ἀναβάλλω τὰς ἀπάντησεις; μου διὰ τὸ ἐρχόμενον.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ὁ κ. Φαίλων ἔλαβε τηλεγράφημα ἐκ Ζακύνθου, διὰ τοῦ ὁποῦ τῷ ἀνηγγέληθ ὁ θάνατος τοῦ δεσπότη πατρὸς τοῦ Διονυσίου Ζενοπούλου. Ἀπέθανεν εἰς βαθὺ ἥγρας, μετὰ τὴν γαλήνην καὶ ἡρεμίαν ἀνθρώπου, συνεσταθαιμένου δεῖ κατὰ τὸ διάστημα της μακρᾶς του ζωῆς ἑξεπλήρωσε τὸ καθήκον του, ὡς γενναῖος στρατιωτὴς τῆς πατριδῆς, ὡς τίμιος ἔμπορος, ὡς ἀγαθὸς πολίτης, ὡς χρηστὸ οἰκογενειάρχης, ὡς καλὸς χριστιανός.

Ἐγχαρῖνουσα τὰ ψευδώνυμα των, διχομαῖ μετὰ χάραξί εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Δευκὴν Ἀνεμόσην (+ + αὐτὸ ἐξέλεξα) Ἑλληρικὸν Γραμματισμόνον (Κ.Κ.Η. χάριον διὰ τὴν ἀκρίβειαν σου) Ἀετομάχον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὁραίαν ἐπιστολὴν δὲν ἀμφισβάλω δεῖ θὴ τιμῆσε τὸ καλὸν ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ εἰ καλὸν προῖνεται καὶ θηλυκόν: ὁ καὶ ἡ αετομάχος) καὶ Ἀσημένιον Ἔριμα (Δ. Ν. Τ. βίβαισι πῶ ἔχαντι ἴσων καιρῶ !)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: ὁ Πιθηκιάθρωπος μετὰ τὴν Κίτιννην Μάσκαν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ὄνεροπόλον Ψυχὴν, Νεφελῶδη Ψυχὴν καὶ Λιθεϊάν Ψυχὴν — ἡ Ναυτοπολιὰ τοῦ Μεσολογγίου μετὰ τὸν Πολικόν Ἀστῆρα — τὸ Πέπραχενον μετὰ τὸν Σθενελαΐταν, Αἰμοσφαγὴν Ἀρωστήτην, Αἴγλην ἐν Σόφῳ, Ναυσικᾶν καὶ Ἐλατον τοῦ Αἴνου — ἡ Ἄδρα τῆς Ἀναίθως μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστῆρα; Ἄστῆρα μετὰ τὰς Κομηλιας, Παλλὰδα, Ἑλληνοπαιδα καὶ Ὀμφαλὸν τῆς Θράκης — ἡ Λοικισμοσ τῶν Σαλώνων μετὰ τὸν Αὐλοῦδι τῆς Σαρδίας, Θετταλόγαγγην, Μεμελλῆ καὶ Κόκκινον Κρίνον — ὁ Ἑλλήν Ἀθλητῆς μετὰ τὸν Μεταγχοῦλιν, Ἐρημικὴν καὶ Μυσημυθὸν Φύον — ὁ Λαιπυδὸς Κιθαροῦδος μετὰ τὴν Κίτιννην Μάσκαν, Κίτινον Νέομιον, Δοκίμων Νύκτα, Ψαρροπούλαν καὶ Ἀρθοῦσαν Νεότητα — ὁ Πέτρος τῆς Πέτρας μετὰ τὴν Μικρὰν Ἀνθομίον καὶ Ἐσπερίαν Ἀστῆρα — ἡ Νῆσος τῶν Σειρήνων μετὰ τὸν Ἐλατον τοῦ Αἴνου, Κόκκινον Κρίνον, Κινέλιχην Κορδαίαν, Χαριτωμένον Ἀγγελώδι καὶ Ἰδιοδροπον Νεάνιδα — ὁ Νεαρὸς Ἡλεκτρολό-

γος μετὰ τὸν Ἰαπόνην τῶν Πηλίων, Κίτιννην Μάσκαν, Ἀγγελοῦν τῆς Ἀγαθῆς, Ὄνταρον Παραδείσιον καὶ Ἰοδὸλον Ὄριν — ἡ Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας μετὰ τὴν Ναυσικᾶν, Παλλὰδα καὶ Κόκκινον — τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Διακριθεϊάν Ἀροσκιαδα καὶ Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου — ὁ Μακρολαΐνης μετὰ τὴν Μαγεμιστήν Ἀκροθαλασσιάν, Τρελλὴν Ψυχὴν, Νῆσον τῶν Σειρήνων, Φῶς τῆς Νυκτὸς καὶ Πιθηκιάθρωπον — ἡ Ὄρνις Ἀκτίς μετὰ τὴν Ζαπκίδα, Νερόθραστο Κόλοκιδι, Τρελλὴν Ψυχὴν, Νεαρὸν Ἡλεκτρολόγον καὶ Ἀγρὴν Ψυχὴν — ἡ Πάντα Γελασιτὴ μετὰ τὴν Κροθαδρακιανίαν, Πιπρομιτήν Καρδοῦλαν, Παλλοῦσαν Καρδίαν καὶ Βασιλοῦσαν τῶν Κυμάτων — ἡ Κυρία Σκαρφαλωτάτα μετὰ τὸν Κίτινον Νέομιον, Παιδικὴν Χαράν, Μικρὸν Ἀνθομίον, Ἀγγελοῦν τῆς Ἀγαθῆς καὶ Ἀγγελοῦν τῆς Νίκης — ἡ Νεφελώδη Ψυχὴ μετὰ τὴν Ἀρτυρὴν Πανοπέλητον, Μικρὸν Βολιστραν, Κόρην τοῦ Αἰθέρου, Διακριθεϊάν Ἀροσκιαδα καὶ Δωριθεΐαν Παρθένον — Ἐρήνην ἡ Ἀθηναία μετὰ τὴν Κίτιννην Μάσκαν, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Χρόνον Φεῖδον, Κυριακὸν τῆς Θαλάσσης καὶ Μέλλοντα Διπλωμάτην — ὁ Ἀπειλιεὶς Ναῦτης μετὰ τὸν Τρελλὸν Ναύτακ, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Πάντα Γελασιτὴν, Ἀσθος Ἐλπίδος, Τρελλὴν Ψυχὴν καὶ Μικροῦλαν Πατριδιάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (εὐχαριστῶ πολύ σήμερον ἐγχαρῖν τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μου φίλης) Νεφελώδη Ψυχὴν ([ΕΕ] εὐχαριστῶ: ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃ ἢ ἴδια καὶ νὰ μου στείλῃ μάτῃ μίαν δραχμὴν) Κισκόν Φάρον (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα, τὸ ὁποῖον σοῦ ὑπερήρασαν δεῖν εἶδες νὰ το φορῇ κάποιος, καθὼς καὶ τὸν θὸν τῆμον) Ψαρροπούλαν (εἶμαι βεβαία διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τὴν κέρταν εἰμπορείς νὰ τὴν στελλῃς διὰ τοῦ γραφεῖου μου ἀλλὰ νὰ ἐσκεπάζης τὸ ἀπαιτούμενον γραμματισμόνον) Ἀπειλιεὶς Ναύτην (ἢ διεθύνουσι τοῦ φίλου μου εἰς: chez Mayer, Alexandrie) Ἀρθοῦσαν Καρδίαν (ἔστειλα) Ἐσθυμῶδη (ἔλαθον) Ἄσπον Ἀθρίας Νυκτὸς (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὁραίαν κέρταν) Βισμαρκ (ἔστειλε) Νεαρὸν Ἠθοπειὸν (εὐχρ, ὡς συγχάριον διὰ τὴν περιφνή ἐπιτυχίαν) Θετταλόγαγγην, Ζαπκίδα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὁρίαν δελετήριον) Ρέαν Σελβίαν (ἔστειλε) Ἀρθοῦσαν Νεότητα ([ΕΕ] μετὰ ἔλθῃ! κ' ἔγ' ἐγὼ δὲ χαρὰ πολὺ νὰ τὴν ἰδῶ) Διακριθεϊάν Ἀροσκιαδα (πολὺ με εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολὴ σου ἀλλὰ διατί δὲν μου γράψεις συχνότερα;) Νυκτοφύλακα (εἰ ὁραῖον δελετήριον ἢ Κίτῃ ἑξεπλεδή) Δορμισσαν τῶν Σαλώνων ἢ Ἄναγις σ' εὐχαριστεῖ ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν του διὰ τὰς εὐχὰς καὶ τὸ λαμπρὸν δελετήριον. Δωδῶνην (ὡς συχαίρω διὰ τὴν προαγωγὴν ἥσων διὰ τὸ ἐσεπλήρωμα μὴ λυπητῆσαι πάντοτε ὑπάγει καιρός) Σκαυρὸν τῆς Θαλάσσης (διὰ δελετήρια, ὡς δημοσιεύσης Μικρῆν Ἀγγελίαν καὶ θῆντα λῆσους: ἀπ' εὐθείας) Σπακεμόν Φανάρι (τόρα λοιπόν πῶ ἠτύχασες, γράψε μου συχνότερα) Γαλήνη τῆς Ἀγκυρας ([ΕΕ] καὶ β' σελίς πρέπει νὰ μετακόμῃς 59 τουλάχιστον τετράδια: ἀλλὰ νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, διότι αὐτὸ δὲν γίνεται εἰς μίαν ἡμέραν) Μαρίαν Ἀντοναίετταν (ἔστειλε) [ΕΕ] διὰ τὴν ὁραίαν ἐπιστολήν σ' ἐπρωτάθη σου διὰ δημοσιευθῆν εἰς τὸ προσεχές) Φρόνιμον (ἔστειλε) Ἥθημιαν (ἢ ἐπιστολὴ σου ἔστειλε ἀλλὰ κατὰ τὸν κανονισμὸν ἔστειλε λέπτα 30) Σήμεριαν Δ. Ἀσκαριδοῦν (ἢ ὁποια ἀνετίνασεν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν της διὰ τὸ 1905, ὡς ὁρίθην 11.) Φαίωνα (καλὴν πρόσδον) Φαδ' Διάβολον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 23 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δὲ Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου
 Ὁ γόργος τῶν λίθων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωμαι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμάτων, πρὸς ἡμεῖς ἂν τὸ ἔπαυον μὲς εἰς φύλλον; ἐν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται σφ. 1.

458. **Ἀετὸ γρύφος.**
 Τὸ πρῶτον μου εἶναι κομμῆ.
 Συνάμα τῶκ ἐξοπέλει.
 Τὸ δεύτερόν μου εὐσεμετ.
 Κ' ὑπὸ τὴν γλῶσσαν κυνάει.
 Τ' ἔδωκ μου, ἄστα, ἀναστήσει;
 Καρδὸς; ὄρατος καὶ γλυκύς;
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσπὸς Παυλικῆς

459. **Συλλογισμὸς γρύφος.**
 Ἐνδοξὸν πόλιν, φέρε μου, εὐδὸς θά φανερωσῃ.
 Ἄν δύο μόνον γράμματά μ' ἐπίρρημα ἐνώσῃ.
 Ἐστὴν ὑπὸ Νικολάου I Κόβουρα

460. **Στοιχειόγραφος.**
 Ἀνέριον, στά μάτια σου
 Βύρσκομα κλειστῆνον
 Καὶ εἶμαι τι πανύψηλον,
 Ἀποκεραλισμένον.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Ἀσπερόντος Οὐμανῶ

461. **Δεικτυοῦτον.**
 1. — Βασίλειον περιήφμος διὰ τοὺς σταύλους του.
 2. — Πετρίον.
 3. — Νηρῆς.
 4. — Ὄνομα γυναικῶν ἑβραϊκόν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λουίζης τῶν Σαλώνων.
 462-463. **Μεταμορφώσεις.**
 1. — Τὸ πᾶν δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μηδὲν.
 2. — Τὸ πᾶν δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὀδόν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Ἐλατον τοῦ Αἴνου
 464. **Κρυπτογραφικόν.**

1 2 3 2 4 5 6 7 8	=	Ποταμός.
2 3 4 7 8	=	Πόλις.
3 2 4 7 8	=	Θεῖς.
4 7 1 2 8	=	Περιπλανᾶται.
5 2 6 5 2 4 7 8	=	Ἠρώς.
6 2 4 3 8	=	Μέρως ὑγροῦ.
7 4 7 1 2.	=	Καθεὶς τὸ ἔχει.
8 2 6 2	=	Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ Φαντῶνος Α. Ζηνοῦ.
 465-469. **Φωνηεντογράφος.**
 Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεντογράφου, δεκτέ-
 ποτε φορὰς ἐπαναλαμβάνομένου, καὶ διὰ τῶν
 κάτωθι συμφῶνων, ὡς ἢ τῶς ἐδοῦται, νὰ με-
 ταβληθῇ, σχηματισαῖς πέντε λέξεις:
 γυρο-σασκο-αλλ-σθμ-ραθ
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίου Κοβακίδου
 470. **Κρυπτολέξις ἐξ ἀνευθῆτων.**
 Τὰ ἀντίθετα τῶν ἡρουμενῶν λέξεων σχημα-
 τίζουσι διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀρχαίων γυναικῶν
 Μικροὺς τοῦ ἀνδρῶτος γόργου γέρον-πυκνὸς
 -πικρὸς: εὐχρ-θραστήρης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σθενελαΐτου
 471. **Φωνηεντολέξιον.**
 μοῖς-ρες-πνε
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σουλεϊνῆς
 472. **Γόργος.**

		ναί		4	5	6
		ναί				
		ναί	ω3η	ναί	ργν	7 7 7
		πλὰς		ναί		οἶων
				ναί		

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [1^η λέξις λέπτα 10, διὰ δὲ τῶν συνδρομητῶν μετὰ
 λέπτα 5 μόνον. Ἐλαχίστους δεὸς 10 λέξεις, δικυδῆ καὶ ἄ'
 ἀλεγμενος τῶν 10 ἀπερροῦται ὡς γὰ ἡσαν 10 λέξεις.]

Δέχομαι ταχυδρομικὰ δελετήρια πλεονα τῶν
 πέντε ἐξ ἐκάστου Λαδῶν διακόσια βρα-
 βεύουσι τὸ κάλλιστον. Πρωτίου τοιογράφου. —
 Καλλιγραφικὰς Λάσκαρις, μαθητῆς Γυμνασίου,
 Λαμία. (Δ, 133)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μετ' ἄλλων τῶν
 συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς Δια-
 πλάσεως. — Δούπιχ δὲ Λουπ. (Δ, 134).